

ARTS

BULEVAR

Mirar amunt i avall

JAUME VIDAL
Més Primavera Fotogràfica. A Terrassa hi trobem tres exposicions que, tot i tenir plantejaments diferents, tenen el tret comú d'observar el nostre entorn més proper. *Look at me* és un singular recorregut per la fotografia britànica de moda que ha parat atenció, els darrers 40 anys, a la significació social i cultural de les maneres de vestir. Viure en una regió industrial com és la conca del Rhur a la Renània és rebre quotidianament un seguit d'imatges tan dures i pesants com les indústries del carbó i l'acer que han marcat la història de tot el segle XX en aquesta zona. Una exposició ens mostra les mirades de 18 fotògrafs relacionats amb aquesta regió alemanya. Al seu torn, Consol Rodríguez mira el cel, i ho fa amb una màquina polaroid, un suport efímer tan canviant com els núvols.

Produïda per The British Council i presentada al Centre de Documentació i Museu Tèxtil de Terrassa, l'exposició *Look at me*, que té com a subtítol "Moda i fotografia a Gran Bretanya des de 1960 fins als nostres dies", és una reflexió sobre la moda en un sentit ampli i d'abast cultural. L'expressió de la moda que reflecteix *Miram* és la que ha estat lligada els darrers 40 anys a una certa acti-

Col.lectiva
Look at me

Centre de Documentació i Museu Tèxtil
Salmeron, 25, Terrassa
Fins al 26 de maig

Col.lectiva
El paisatge industrial a la conca del Ruhr vist per fotògrafs. 1989-1999

Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya
Rambla d'Egara, 270, Terrassa
Fins al 4 de juny

Consol Rodríguez
Instants

Escola Municipal d'Art (Vapor Universitari)
Colom, 114, Terrassa
Fins al 17 de maig

tud inconformista i de rebel·lia, vinculada principalment al jovent. És per això que aquesta exposició té també una imaginada banda sonora. Les imatges que veiem ens poden evocar els sons de l'hortisme més kitsch de grups com Sweet o Slade, els instrumentals dels Shadows, el romanticisme de Lulu, tot passant per la contundència de barri perifèric dels Clash. Perquè aquesta mostra és un passeg per les publicacions britàniques que van apostar per donar una altra visió de la moda, tot inspirant-se en la realitat del carrer. Revistes com *Nova* i *Honey*, als anys seixanta i setanta, i *The Face* i *i-D* als vuitanta i noranta, van fer la tria de copsar la sensibilitat del moment, la manera de vestir del jovent i alhora fixar una estètica que, si bé era filla de la realitat, en creava una de nova que servia de model de referència per altres persones.

Aquestes publicacions van trencar amb l'ortodòxia de les revistes de moda dels anys quaranta i cinquanta que, o bé oferien una moda a l'abast d'un grup molt selecte i reduït, o bé la capacitat d'imaginar un somni realment llunyà a tota la resta de lectors. Sense defugir la sofisticació, aquesta nova moda —i la fotografia que la presentava— era un intent democratitzador que donava a sectors tradicionalment margi-

nats, com els joves i la classe treballadora, la possibilitat de convertir-se en referència estètica de la seva època. Hi va haver fotògrafs que des dels seus inicis van fer aquesta aposta, però també n'hi van participar d'altres que, procedents de sectors més lligats a la indústria de la costura, van aterrar en aquest camp de característiques més lliures. A l'exposició podem fer un recorregut per la humanitat de les camises de coll ample i els pantalons de pota d'elefant, per l'estètica *punk* i fins arribar al *grunge*.

Noms com Brian Duffy, Helmut Newton, Nick Knight, Norman Parkinson, Terence Donovan, Brett Dee i Corinne Day, fins arribar a un total de 37 autors, conformen aquesta exposició.

La traducció del títol original alemany d'*El paisatge industrial a la conca del Ruhr és També és bonic en un altre lloc*. La recerca d'una confraternització entre el dur paisatge industrial de la conca del Ruhr i la necessitat de color, vida i natura dels seus habitants és una de les constants del treball dels 18 fotògrafs residents o originaris d'aquesta zona de Renània que van rebre del Rheinisches Industriemuseum l'encàrrec d'oferir la seva mirada a un entorn on les fàbriques i les xemeneies determinen la identitat dels seus pobladors. Laurenz Berges mostra com poden ser de desoladores les construccions sense el caliu humà. Aquest factor és corregit a les fotografies de Martin Gaisert, que intenta conjuminar paisatge natural i industrial. Joachim Schumacher dona relleu a la lletjor de les fàbriques. De diferent parer és Brigitte Kraemer, que mostra com el lleure és complementari del treball. Uschi

Huber mostra la perifèria residencial del nucli industrial i Florian Schwinge fa unes composicions geomètriques a les seves fotografies gràcies a les canonades dels oleoductes i a les xarxes de carreteres.

Ara fa un any Consol Rodríguez va mirar el cel. Va decidir que aquests instants tan canviant serien el tema d'un treball que es perllongaria al llarg de mesos, ja que el cel mai és igual. Claror i foscor, densitat i lleugeresa eren factors amb els quals volia treballar. Però de la mateixa manera que el cel canvia va voler fixar aquestes imatges amb un suport que anés transformant l'obra. Res millor que la polaroid, on el color de la fotografia va perdent intensitat. Fins i tot la càmera amb què van ser preses les fotografies era de les més rudimentàries del mercat. Amb això volia destacar també el caràcter efímer del seu treball.

Una de les fotografies exposades a la mostra *Look at me*, feta per l'autor, el 1974, a Newcastle. / DANIEL MEADOWS